

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

WOJEWODY LUBUSKIEGO

Nr NK-I.4131.112.2015.MDud

z dnia 14 lipca 2015 r.

Rada Miejska w Szprotawie

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U.2013.594 j.t. ze zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XIII/62/2015 Rady Miejskiej w Szprotawie z dnia 26 czerwca 2015 r. w sprawie wyrażenia zgody na używanie nazwy miejscowości "Wiechlice" w znaku towarowym PAŁAC WIECHLICE Wypoczynek-Golf-Rehabilitacja EST. 1795.

Uzasadnienie

W dniu 26 czerwca 2015 r. Rada Miejska w Szprotawie podjęła uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na używanie nazwy miejscowości "Wiechlice" w znaku towarowym PAŁAC WIECHLICE Wypoczynek-Golf-Rehabilitacja EST. 1795.

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 2 lipca 2015 r.

Po dokonaniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdza, że uchwała istotnie narusza prawo, tj. art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1410).

Mocą przedmiotowej uchwały Rada Miejska w Szprotawie wyraziła zgodę na używanie nazwy miejscowości "Wiechlice", położonej na terenie Gminy Szprotawa, w znaku towarowym słowno-graficznym "PAŁAC WIECHLICE Wypoczynek-Golf-Rehabilitacja EST. 1795". W podstawie prawnej uchwały wskazano art. 18 ust. 1 i 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej znakiem towarowym może być każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, jeżeli oznaczenie takie nadaje się do odróżnienia towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa. Znakiem towarowym, w rozumieniu ust. 1, może być w szczególności wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma przestrzenna, w tym forma towaru lub opakowania, a także melodia lub inny sygnał dźwiękowy (ust. 2). Na znak towarowy może być udzielone prawo ochronne (art. 121 ustawy).

Żaden z przytoczonych wyżej przepisów nie stanowi podstawy do podjęcia kwestionowanej uchwały. Nie stanowi jej również powołany w podstawie prawnej art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej. Zgodnie z art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej nie udziela się praw ochronnych na oznaczenia, jeżeli zawierają nazwę lub skrót nazwy Rzeczypospolitej Polskiej bądź jej symbole (godło, barwy lub hymn), nazwy lub herby polskich województw, miast lub miejscowości, znaki sił zbrojnych, organizacji paramilitarnych lub sił porządkowych, reprodukcje polskich orderów, odznaczeń lub odznak honorowych, odznak lub odznak wojskowych bądź innych oficjalnych lub powszechnie używanych odznaczeń i odznak, w szczególności administracji rządowej czy samorządu terytorialnego albo organizacji społecznych działających w ważnym interesie publicznym, gdy obszar działania tych organizacji obejmuje cały kraj lub znaczną jego część, jeżeli zgłaszający nie wykaże się uprawnieniem, w szczególności zezwoleniem właściwego organu Państwa albo zgodą organizacji, na używanie oznaczenia w obrocie. Przepis ten określa przeszkodę w udzielaniu prawa ochronnego. Ma ona charakter względny, bowiem prawo ochronne może być udzielone, jeżeli zgłaszający wylegitymuje się zezwoleniem właściwego organu Państwa na zawarcie w oznaczeniu nazwy lub symbolu wymienionych w tym przepisie. Art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy nie konstytuuje jednak uprawnienia do orzekania o zgodzie na ich odpłatne bądź nieodpłatne wykorzystanie. Należy go odczytywać w ten sposób, iż inne ustawy mogą określać upoważnienie do udzielania takiej zgody przez wskazany organ ("wylegitymuje się zezwoleniem właściwego organu Państwa") a w takim przypadku jej uzyskanie przez zgłaszającego umożliwi udzielenie prawa ochronnego (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2008 r., sygn. akt IV SA/Po 146/08).

Jednocześnie wskazać należy, iż żaden przepis prawa nie wskazuje organów gminy jako właściwych do wyrażania zgody na używanie w znakach towarowych nazw miast i miejscowości. Takiego upoważnienia nie można wywieść z domniemania kompetencji rady gminy we wszystkich sprawach należących do zakresu działania gminy, gdyż jest to stwierdzenie zbyt daleko idące. Wprawdzie kwestia nazw miast i miejscowości na terenie gminy jest zagadnieniem o charakterze publicznym i o znaczeniu lokalnym, jednakże nie stanowi to automatycznie prawa (kompetencji) do władczego dysponowania nimi przez radę gminy (wyrok WSA w Łodzi z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt III SA/Łd 29/12). Nazwa miasta lub miejscowości nie jest też prawem majątkowym gminy którym może ona dysponować i wyrażać zgodę na jej używanie (por. wyrok z dnia 18 marca 2003 r., sygn. akt II SA/Wr 2928/02).

Według art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej "Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa". Konstytucyjną zasadą praworządności są związane organy samorządu terytorialnego, a zatem rada gminy jest władna podjąć uchwałę tylko na podstawie i w granicach prawa. Artykuł 18 ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi: "Do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej", wprowadza zasadę domniemania kompetencji rady gminy. Nie stanowi on jednak samoistnej podstawy prawnej do podejmowania uchwał. Według art. 6 ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym "Do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów". Artykuł 7 ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym stanowi, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy, wliczając przykładowo zadania własne gminy. Realizacja zadań następuje, gdy przepisy prawa przyznają organom gminy kompetencje, i tylko jeżeli przepis prawa przyznaje kompetencję organom gminy, organ gminy może władczo określać prawa lub obowiązki jednostek. W takim zakresie znaczenie ma ustanowione w art. 18 ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym ustanowienie domniemania kompetencji na rzecz rady gminy. Domniemanie to powoduje następującą kompetencję prawną - w razie gdy przepis prawa przyznaje kompetencję organom gminy, z art. 18 ust. 1 wynika, że przysługuje ona radzie gminy. Powołanie się na art. 18 ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym nie może zostać uznane za podstawę prawną do podjęcia uchwały, brak bowiem przepisu prawnego w powołanej ustawie o samorządzie gminnym i ustawie Prawo własności przemysłowej do podjęcia uchwały o komercyjnym wykorzystaniu nazwy miasta (wyrok NSA z dnia 18 marca 2003 r., sygn. akt II Sa/Wr 2928/02). Również przywołany w podstawie prawnej uchwały przepis art.18 ust.2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym nie zawiera kompetencji do władczego dysponowania przez Radę Miejską w Szprotawie nazwą miejscowości. Przepis ten odsyła jedynie do kompetencji rady zastrzeżonych ustawami. Z powołanego zaś art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej jak już wyżej wskazano takiej kompetencji wywieść nie można.

Wobec powyższego w ocenie organu nadzoru Rada Miejska w Szprotawie błędnie uznała, że z przepisów powołanych w podstawie prawnej kwestionowanej uchwały wynika kompetencja Rady do jej podjęcia. Dlatego też wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdzającego jej nieważność w całości jest uzasadnione.

Mając na względzie powyższe, należało orzec jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

z up. Wojewody Lubuskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru
i Kontroli

Teresa Kaczmarek

